

ταί της ἦσαν ὀρθαί. Ἦτο εὐσπλαγχνος πόσους τῶν ἐραστῶν δὲν ἐπροστάτευσε; πόσας τῶν γυναικῶν δὲν ἔσωσε; καὶ οἱ κλέπται αὐτοὶ ἐπροστατεύθησαν· ἀλλὰ ἡ εὐσπλαγχνία της ἦτο ὑπερβολικὴ· πολλοὶ κακοῦργοι ἐλπίζοντες εἰς τὴν αἰγίδα τῆς προστασίας της, πόσα κακὰ δὲν ἐπραξαν; Τοιοῦτος ἦτο ὁ χαρακτήρ της.

«Τοὺς πάντας ἤλεει· τοὺς πάντας εὐσπλαγχνίζετο· ἡ εὐεργεσία ἦτο ὁ προορισμός της· ἅπαντες ἀνεπαύοντο ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῆς στέγῃ· ἡ ἰδέα, ὅτι τοὺς πάντας ἐφορᾷ, καθίστα ἡρεμον καὶ γλυκὺν τὸν ὕπνον αὐτῶν· ἡ Νύξ ἐπεθύμει τὴν ἡρεμίαν· ἐφευγε τὰς φωνὰς καὶ τὴν ταραχήν· ἦτο ὁ χαρακτήρ της».

«Ἦτο ὁμοῦς ὀκνηρά· ἐργασίαν ὀλίγην ἔκαμνε· συνήθως ἐρέμβαζεν· οἱ μακροὶ πλόκαμοι τῆς μελαινης αὐτῆς κόμης ἐδίδον χάριν εἰς τὸν ῥεμβασμόν· καὶ ῥεμβάζουσα εἶχε βλέμμα ζωηρόν, βλέμμα δηλοῦν τὴν καρδίαν της, τὸν χαρακτήρα της».

«Πολλοὺς ἔσωσεν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀπώλεσε· πάντες συνειθίζον νὰ βλέπωσιν ἀλληλοδιαδόχως τὰς δύο ταύτας ἀδελφάς· καὶ ὁμοῦς πολλοὶ ἰδόντες τὴν Νύκτα, δὲν ἐπρόλαβον νὰ ἴδωσι τὴν Ἠμέραν· ὁ Θάνατος, ἐραστής ἀμείλικτος, ὡς ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τῆς Νυκτός, καὶ πάντας τοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ζήλοτυπῶν, πολλοὺς ἀφῆρεσεν, ὡς ἰσχυρότερος, λαβὼν εἰς τὴν κατοχήν του· ἡ πρὸς τὸν Θάνατον ἀπάθειά της, πολλοὺς κατέστρεψεν· ἦτο ὁ χαρακτήρ της».

«Ἡ Ἠμέρα ἐφαίνετο σεμνή· καὶ ὁμοῦς δὲν ἦτο· προσεποιεῖτο· κατόρθου δι' ἐπιτηδειότητος σπανίας νὰ καλύπτῃ τὰς ἀσχημίας της· τὰς ἐκάλυπτεν· οἱ προσποιητοὶ τρόποι πολλοὺς ἠπάτησαν· ἦτο ὁ χαρακτήρ της».

«Ἦτο χαρίεσσα· εὐθυμὸς· σπανιώτατα μελαγχολικὴ· ἐπεθύμει τὴν ταραχήν· ἡγάπα τὰς πανηγύρεις· ἐτέρπετο εἰς τὰς μάχας· τὰ θεάματα ἦτο τὸ στοιχεῖόν της· ἡ μουσικὴ τὴν ἐφαίδρυνεν· εἶχε τὸν χαρακτήρα της».

«Ἦτο φλύαρος· θορυβώδης· αἱ φιλονεικίαι ἐζωογόνουν αὐτήν· εἶχε τοὺς πελάτας της, ἀλλ' οὐχὶ ὅπως ἡ Νύξ· πολλάκις αἱ συμβουλαὶ της ἀπέτυχον· πολλοὶ μετενόη-

σαν ἀκολουθήσαντες αὐτάς· ἡ καρδία της ἦτο κακὴ; ὅχι· ὁ χαρακτήρ της».

«Ἡ Ἠμέρα ἦτο ἐργατικὴ· ἄνευ ἐργασίας σπχνίως ἡσύχαζε· τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά της ἔπρεπε ν' ἀπασχολῇται· εἰργάζετο· ἐφλυάρει· ἐθορύβει· ἡτάκτει· πλὴν εἰργάζετο· δὲν ἦτο ὁ χαρακτήρ της;»

«Ἡ νέα κόρη Νύξ δὲν ἡγάπα· πλὴν ἡγαπάτο ὑπὸ τοῦ Θανάτου· ἦτο ἀναίσθητος εἰς τὸν ἔρωτα· ἡ Ἠμέρα ἡρᾶτο εὐκόλως· καὶ εὐκόλως ἤθελεν εὑρεῖ τὴν εὐτυχίαν. Ἡ Νύξ καὶ ἡ Ἠμέρα ἐμελλον νὰ ἐλευθερωθῶσι τῆς κατάρας τοῦ πατρὸς των Ἠλίου· πλὴν δὲν ἦτο πεπρωμένον».

«Ὁ πατήρ των ἠθέλησε νὰ συγχωρήσῃ αὐτάς· τὰς εἶχε λυπηθῇ· ἀλλ' ὁ μικρότερος αὐτοῦ ἀδελφός, ὁ Θάνατος, πνέων ἐκδίκησιν πλέον κατὰ τῆς ἐμπαιζούσης αὐτὸν Νυκτός, τὰς διέβαλεν εἰς τὸν πατέρα των· ὁ Φθόρος καὶ ἡ Κακία ἐνίσχυσαν τὴν διαβολήν· ὁ Ἡλιος ἐπείσθη· ἦτο πεπρωμένον».

«Αἱ ἀδελφαὶ ἠλπίζον· ἡ ἐλπίς των ὁμοῦς ἦτο ματαία· ἡ πρόσκαιρος καταδίκη των μετετρέπη εἰς αἰωνίαν· ὁ πατήρ των ἐγένετο ἄκαμptos· δὲν θὰ καμφθῇ ποτέ· αἱ νεάνιδες θὰ τρέχωσι τὸν κόσμον ἀλληλοδιαδόχως· ἐνῷ ἡ μία θὰ οἰκουρῇ, ἡ ἄλλη θὰ φεύγῃ ὡς ὁ ἄνεμος· ταχύτερον αὐτοῦ εἶναι πεπρωμένον».

«ΦΑΤΙΧ.»

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἴδου πῶς ὁ Κοραῆς περιγράφει τὴν κωμικὴν παρουσίαν αὐτοῦ εἰς τὸν Ναπολέοντα Α'. «Παράστησον εἰς τὴν φαντασίαν σου ἐνδεδυμένον μὲ φορέματα δανειστά, μὲ σκιαδίων ἰσομέγεθες, μὲ πέτασον ἀλεξιβροχόν, καὶ περιζωσμένον ῥομφαίαν, καὶ κινδυνεύοντα πολλάκις νὰ πέσῃ διὰ τὴν εἰς τὰ σκέλη τῆς ῥομφαίας ἐμπλοκὴν· ποῖον; ἐμὲ, καὶ κράτει ἂν ᾖναι δυνατόν τὸν γέλωτα!»

Ὁ ωραιότερος ὅλων τῶν ὑπαρχόντων μαργαριτῶν εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Ζωσιμάδων ἀγορασθεὶς καὶ ὑπ' αὐτῶν κληροδοτηθεὶς τῇ Ἑλλάδι.

Ὁ μικρὸς οὗτος παῖς, ἔλεγεν ὁ Θεμιστοκλῆς πρὸς τοὺς φίλους του, δεικνύων τὸν Ἑρωτα, ἄρχει ὅλης τῆς Ἑλλάδος· ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν κυβερνᾷ τὴν μητέρα του, ἡ δὲ μήτηρ του ἐμὲ, ἐγὼ κυβερνῶ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.

Ὁ μέγας κώδων τοῦ ἐν Βιέννῃ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, κατεσκευάσθη ἐκ τοῦ χαλκοῦ 180 τουρκικῶν τηλεβόλων καὶ ἔχει βάρος ἴσον πρὸς 354 στατῆρας.

Ἡ ἐν Δρέσδῃ πινακοθήκη περιέχει 1900 εἰκόνας διαφόρων ἐπισήμων ζωγράφων· ἐδα πανήθησαν δὲ πρὸς καταρτισμὸν αὐτῆς ὀκτὼ ἑκατομμύρια ταλλήρων.

Ἐν Μονάχῳ ὑπάρχει ἐστημένος χάλκινος ἀνδριὰς παριστῶν τὴν Βαυαρίαν καὶ ἐπονομαζόμενος Patrona Bavaria. Ὁ ἀνδριὰς οὗτος κατεσκευάσθη ἐκ τῶν εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης πεσόντων τηλεβόλων κατὰ τὴν ἐν Ναυαρίνῳ τῆς Ἑλλάδος γενομένην ναυμαχίαν, ἅτινα δύται πολλοὶ ἐξέβαλον· εἶναι δὲ μεγέθους τοσούτου, ὥστε ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδριάντος τῆς Βαυαρίας δύναται νὰ ἱσταταί τις ὄρθιος· πρὸς τούτοις δύναται τὸ κενὸν αὐτὸ τῆς κεφαλῆς νὰ περιλάβῃ ἐπτὰ τοῦλάχιστον ἀνδρας, οἵτινες διὰ τῶν διαφόρων φεγγιτῶν, τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταύτης ὑπαρχόντων νὰ δύνανται νὰ ἐπισκοπῶσι τὴν πόλιν τοῦ Μονάχου καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁ ἀνδριὰς οὗτος λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀνδριὰς ὅστις εἶναι ὁλόκληρος καὶ οὐχὶ ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενος. Παρὰ τῷ ἀνδριάντι τούτῳ κεῖται καὶ τὴν τηλεβόλον ὑπόλοιπον μὲν τοῦ ἀνδριάντος, ἀλλὰ καὶ ἀναμιμνήσκον τὸ εἶδος τῆς ὕλης ἐξ ἧς κατεσκευάσθη ὁ ἀνδριὰς.

ΠΟΙΗΞΙΑ.

Ο ΤΥΦΛΟΣ.

Εἰς νάματα κρυστάλλινα, εἰς οὐρανοὺς σαπ-
(φεύρων,
Εἰς τοῦ Βοσπόρου τὰς ἀκτὰς μέσῳ ἀνθῶν καὶ
μύρων,
Ἐνθα τὰ ἄστρα πρὸς τὴν γῆν ἐρωταυμένα κλί-
(νουν,
Καὶ νύμφαι συλλουόμεναι μαγείας στόνους χύ-
(νουν,

Ὁ Φαίδων ἐγεννήθη,
Καθὼς γεννᾶται στεναγμὸς εἰς ἐρωμένης στήθη...

Μὲ τῆς μητρὸς τὸ φίλημα θερμὸς ἀπεπλανᾷτο
Καὶ ὑπὸ δένδρα ψάλλοντα ρεμβώδης ἐκοιμᾶτο,
Κ' εἰς ὄνειρα χυνόμενον γενναίᾳς φαντασίας
Αἱ ὁρόσοι τὸν ἀφύπνιζον κ' αἱ αὖραι μὲ θωπείας·
Ἡύξανετο καὶ ἦτον

Ναὸς τὸ στήθος τοῦ ἀγνῶν ἐρώτων καὶ χαρίτων.

Καὶ ἦτον ἡ καρδία του, τοῦ ποιήτου καρδία,
Πνοὴ εὐώδης τῶν ἀνθῶν, ἀγγέλων μελωδία·
Ὁ κόσμος τῷ παρίστατο ὡς παραδείσου λίμνη
Ἐνθα Θεὸν καὶ ἔρωτα κωπηλατῶν ἀνύμνει,
Καὶ ἔρρε' ἡ ζωὴ του,

Ὡς ἔρρεε χαρμόσυνος ἡ εὐμελὲς μόλπη του.

Ἡγάπα κ' ἐλατρεύετο... Ὑπὸ σκιὰν φιλόρας.
Θερμὴν ἀγκάλην ἤνοιγεν εἰς φίλημα Ἑλδίρας
Καὶ μὲ τῆς κόρης ἦγωνε τὰ φλογερά του χεῖλη...
Ἄρῳν τοιούτων Ἀὔριον ποτὲ μὴ ἀνάτειλῃ!

ὦ Λαμαρτίνε, μάτην
Εὐχεσ' ὑπὲρ τῶν εὐτυχῶν τὴν ὥραν βραδυ-
(τάτην!

Εἰς γάμον τοὺς συνήνωσε γονέων εὐλογία,
Ἐξῆς εὐχῇ ὑπὲρ αὐτῶν πᾶσα πτωχοῦ καρδία,
Κ' ἔζων δακρύων ἄγευστοι καὶ ξένοι ἀλγη-
(θόνων

Ὅπως τὸ ἔαρ φαίνεται ζεῦχος ἀγνῶν τρυγόνων.
Καὶ ἔφευγον οἱ χρόνοι...

Τῆς μαγικῆς Ἀνοίξεως αὐτῇ δρασώδης ἦτον,
Ἀγγέλων ὡς μεϊδιάμα, λευκὴ ὡς ἡ μορφὴ των